

1 Dec. 1919.

No. 23.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Als de menschen opzettelijk zondigen, nadat zij de kennis der waarheid ontvangen hebben, dan blijft er geen offerande voor de zonde, maar een zeker angstig uitzien naar toekomstig oordeel en vurige toorn.

Joseph Smith.

Toespraak door Apostel George F. Richards in den Tabernakel te Salt Lake City op Zondag 27 Juli 1919.

(*Vervolg en slot.*)

In de dagen van onzen Zaligmaker hebben zelfs de Zijnen, tot wie Hij gezonden was, Hem niet aangenomen, noch Zijn boodschap, maar zij waren gereed Hem te kruisigen en waren daartoe behulpzaam. Zij waren daarmede niet tevreden, maar waren ook dorstende naar het bloed Zijner discipelen, de apostelen, en zij werden gedood en het werk werd vervolgd totdat het bijna onmogelijk was voor mannen en vrouwen, leden van de Kerk, tot de Kerk te blijven behooren en onder de menschen te wonen; en in dien tijd, terwijl die dingen plaats hadden, vestigde de Zaligmaker hun aandacht op het feit, dat zij de graven versierden van de profeten die vroeger geleefd hadden, en dat zij terzelfder tijd met denzelfden geest als hunne vaderen bezielde waren, die deze profeten gedood hadden, en Hij zeide tot hen, dat hunne handelingen de zonden van hunne vaderen, die de moordenaars waren van de profeten van God, op hunne hoofden zouden doen nederkomen. In dezen tijd zijn er over de geheele wereld mannen en vrouwen die den naam loven van Christus onzen Zaligmaker, die voor hen gestorven is, en zeggen, dat zij, indien zij geleefd hadden in die dagen, de profeten en hun Verlosser niet gedood zouden hebben, maar die hen vervolgen die de Heere als Zijne boodschappers tot hen gezonden heeft en naar hun bloed dorsten. Als gij niet hoort naar Mozes en de profeten die tot u gezonden zijn, zult gij niet gelooven zelfs als iemand uit de dooden tot u gezonden wordt. Dit zeide Hij van een volk dat vroeger geleefd had, en dit is ook het geval met ons. Hij wil hebben dat wij naar de profeten van dezen tijd hooren en naar het woord van de profeten

die geleefd hebben en gestorven zijn, wier woorden aan ons zijn overgeleverd, zoodat wij kunnen weten aangaande de handelingen des Heeren met Zijne kinderen en aangaande de dwaasheid van mannen en vrouwen om van den Heere af te wijken en goddeloosheid te doen; zoodat wij ons kunnen bevoordeelen met de dwaasheden door anderen begaan, en toch gaan wij in dezelfde richting voort. Op de profeten van God wordt geen acht gegeven, hunne onderwijzingen worden als nietswaardig verworpen, mannen en vrouwen hebben dwaling liever dan waarheid, zij zijn verachters van hen die goed zijn. Wanneer wij de zuivere woorden van God, met de noodige verklaringen tot hen brengen, opdat mannen en vrouwen die naar licht en waarheid zoeken die mogen verstaan, kunnen zij die niet begrijpen. De Heere heeft door Zijne dienstknechten gezegd, dat de geestelijke dingen niet door het natuurlijk verstand verstaan worden, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.

Mannen en vrouwen zijn zoo ver van den Heere afgedwaald, dat zij behoefte aan dien Geest hebben. Zij zijn niet gewillig dien weg te bewandelen welke aangewezen is, die in iedere bedeeling aan de kinderen der menschen is aangewezen als het plan van God, waardoor mannen en vrouwen in al deze dingen door het leven tot zaligheid geleid kunnen worden, dat is door gedoopt te worden nadat zij zich bekeerd hebben en in God gelooven en de handen hen opgelegd worden, door hen die daartoe volmacht hebben, voor het ontvangen van den Heiligen Geest, opdat zij dien Heiligen Geest zullen hebben als een lamp voor hun voet en een licht op hun pad, opdat zij zullen verstaan hetgeen zij lezen, opdat zij mogen hooren en verstaan, opdat zij de waarheid zullen kennen door den Geest van God, door welchen Geest die waarheid gegeven is. Het volk van dezen tijd is in duisternis zooals de menschen in andere bedelingen geweest zijn. Deze vreeselijke rampen die gedurende de laatste jaren over de menschen gekomen zijn, oorlogen, ziekten, hongersnood, haat en verdeeldheid, zijn door vroegere profeten voorspeld geworden toen zij naar dezen tijd en deze bedeeling hun blik gericht hadden. Deze voorspellingen zijn door de inspiratie des Heeren herhaald en vernieuwd geworden door de profeten van dezen tijd. Wij hebben die voor ons er wij worden voortdurend vermaand die dingen te lezen, welke de dingen zijn van den Geest Gods, opdat wij de teekenen der tijden zullen verstaan en wij, ziende dat de olijfboom uitspruit, ons voor het voorjaar en den zomer, die naderende zijn, kunnen voorbereiden. Mijn broeders en zusters, ik hoop en vertrouwd dat wij wijs zijn, dat wij die gehoorzaamheid betoond hebben aan deze eerste beginselen van het Evangelie, zóó mogen leven volgens de waarheid en in oprechtheid en zoo ijverig zijn in het werk des Heeren en voor het welzijn onzer medemenschen, dat wij bekwaam zijn door den Geest de waarheid en het

licht te zien en te verstaan en gewaarschuwd te worden en voorbereid te zijn voor alles wat de Heere aangaande ons en de kinderen der menschen in deze bedeeeling, waarin wij leven, besloten heeft, en ik hoop en vertrouw, dat wij liefde in onze harten hebben voor onze medemenschen, die onze broeders en zusters zijn, die in duisternis zijn en behoefte hebben aan licht. Wij hebben het licht om aan hen te geven. Zijn wij gerechtvaardigd dat te weerhouden? Als wij onze medemenschen liefhebben, dan moeten wij niet alleen acht geven op den weg dien wij bewandelen, maar ook dien zij bewandelen en hen behulpzaam zijn volgens hunne behoeften, als wij met de hulp des Heeren de kracht, de macht en de bekwaamheid hebben dit te doen.

Om ons heen zijn mannen en vrouwen. Het is voor ons niet noodig naar de landen van Europa of naar andere staten van de Unie te gaan, of velden te vinden waarin wij kunnen arbeiden en die bevredigende vruchten zullen opleveren. Overal om ons heen zijn mannen en vrouwen die niet tot de Kerk behooren. Sommigen zijn niet bekend met de leeringen van het Evangelie. Gij zult bemerken, dat menschen die vele jaren onder ons gewoond hebben, beklagenswaardig onbekend zijn met de beginselen van het Evangelie, zooals wij die hebben ontvangen, zooals wij die leven en zooals wij die hebben om te onderwijzen aan hen die ze willen ontvangen, en alhoewel zij niet weten dat onze voornemens met betrekking tot hen goed zijn, of dat wij voor hen hebben hetgeen voor hun welzijn is, weten wij, dat als wij die beginselen in hun juist licht aan hen kunnen voorstellen en als het den Heere aangenaam is hunne harten door Zijn Geest te bewerken, zij in staat zijn hun schoonheid en waarheid te zien, en als zij waarheid en recht beminnen, dan zullen zij die aannemen en ons dankbaar zijn, dat wij de moeite om hunnentwil genomen hebben. Ik geloof volkomen, dat iedere Heilige der Laatste Dagen die de moeite wil nemen de beginselen van het Evangelie te onderwijzen aan hen die in geestelijke duisternis zijn, alhoewel het mogelijk een beproeving voor hem is in dit opzicht zijn plicht te doen, zich gelukkig en goed beloond zal gevoelen als hij dit gedaan heeft. Het is zaliger te geven dan te ontvangen, zeide de Zaligmaker, en er is geen ding dat gegeven kan worden, dat grooter is, een grooter Paarl van Grootte Waarde, dan het Evangelie van Jezus Christus, en wij bezitten dat om te geven en het is gemakkelijk te geven. Als wij ondernemen te geven aan hen van wie wij weten dat zij behoefte hebben aan hetgeen wij hebben, dan zal de Heere ons hulp bieden en in plaats van ons te verarmen, zal het onze zielen verrijken zooals het hunne zielen verrijkt, en dit is het geval met al het werk wat wij doen; als wij doen hetgeen een zegen is voor onze medemenschen, als wij den Heere behagen en Zijn naam verheerlijken, zal dat tot onze eigen

eer en teaslotte tot onze zaligheid in het Koninkrijk van God strekken. Denk er aan, mijne broeders en zusters, dat het een groot werk is; ook is overal gelegenheid, de weg is ons duidelijk aangewezen, de weg naar het eeuwig leven, wat te beteekenen heeft, dat wij goed moeten zijn in dien zin, dat wij niets doen dat goddeloos is, niets dat onwelvoegelijk is voor een waar christen, en dan moeten wij gehoorzaam zijn aan alle eischen die de Heere gesteld heeft, waardoor wij in Zijne tegenwoordigheid kunnen terugkeeren en zalig worden in Zijn Koninkrijk, en dan moeten wij ons leven, onze bezittingen en onze talenten, alles wat wij bezitten, opofferen, want alles is ons door God gegeven om gebruikt te worden voor de opbouwning van Zijn Koninkrijk en voor de redding van de zielen der menschen. Iets anders zal den Heere niet behagen, en als wij dit doen dan weten wij dat wij Hem behagen.

Ik weet dat dit werk waar is. Ik heb het lief. Ik getuig dat ik de waarheid bemin en als ik de waarheid niet gehoorzaam en niet in overeenstemming daarmede leef, dan ben ik een huichelaar voor den Heere. Ik geef getuigenis van mijn liefde voor God, mijn eeuwigen Vader, en voor Zijn Zoon Jezus Christus, die voor mij en voor u gestorven is en voor ons leeft. Ik moet Hem met geheel mijn hart liefhebben, zoodat ik alles wat gedaan is voor mijn zaligheid kan waardeeren, en dat is de reden waarom ik een huichelaar zijn zou als ik niet rechtvaardig en toegewijd leven zou voor de zaak van God. Als ik belijd den Heere lief te hebben en ik Hem en mijne broeders en zusters en hen die niet tot ons behooren niet dien, als ik daartoe gelegenheid heb, dan zijn mijn betuigingen van liefde slechts klanken van de lippen van een huichelaar. Zoo beschouw ik het en ik getuig liefde voor u te hebben, mijn broeders en zusters, en ik wil u in nederigheid dienen en u helpen, en ik verzoek u uw best te doen. Het plan van het Evangelie is zoo eenvoudig, de weg tot het eeuwige leven, alhoewel eng en recht, is zoo gemakkelijk te bewandelen, dat er in Israëel geen nederige ouderling is die den weg niet kan aanwijzen. Wanneer de dag van verantwoording aanbreekt, mijne broeders en zusters, dan zullen wij niet kunnen zeggen dat wij afweken omdat wij niet beter wisten. Wij weten beter dan dat en het schijnt mij toe, dat wij, boven alles als Heiligen der Laatste Dagen, wanneer wij iets doen, doordrongen moeten zijn van de noodzakelijkheid het zoo goed mogelijk te doen als in ons vermogen is. Wanneer wij het bedenken, dan is onze zaligheid het kostbaarste voor ons. Het kostbaarste ding waarmede wij in het leven te doen hebben is onze zaligheid en toch verkeert het dagelijks in gevaar wegens onzen levenswandel, en als wij ons van het eeuwig leven willen verzekeren, dan moeten wij de verschillende plichten vervullen die nu ons opgelegd zijn, dan moeten wij leven volgens het licht dat wij

hebben ontvangen, de dingen doen waarvan wij weten dat wij ze moeten doen en dan kunnen wij van de zaligheid verzekerd zijn, er is dan geen gevaar dat ons geloof verzwakken zal. De oorzaak is gelegen in het veronachtzamen van een plicht hier, het veronachtzamen van een plicht daar en het stellen van ons hart op de dingen van dit leven. Wij zijn nu welvarend. Wij worden begeerig en hebzuchtig. Wij willen niet alleen grijpen naar hetgeen wij wettig kunnen bekomen, maar vaak handelen wij onrechtvaardig, van anderen nemende wat hun eigendom is. Dat is het stellen van ons hart op de dingen dezer wereld. Het is een soort van afgoderij, het is een gruwel in de oogen van God. Hij is een jaloersch God en wil onze harten hebben, en als Hij onze harten heeft, dan is er niets dat wij bezitten dat Hij niet heeft, en ieder Heilige der Laatste Dagen moet zoo gevoelen en moet zoo handelen, en als wij dat doen, mijn broeders en zusters, dan zullen wij werkelijk hier en hiernamaals gelukkig zijn. Moge de vrede des hemels op ons zijn en de Geest des Heeren ons in alles recht leiden, bid ik nederig in den naam van Jezus onzen Verlosser. Amen.

Verslag der Arnhemsche Conferentie.

Bovengenoemde conferentie werd gehouden, zooals tevoren bekend gemaakt, op Zondag 16 November l.l. Zij werd voorafgegaan door eene buitengewone vergadering te Apeldoorn en eene te Zwolle, welke beiden gehouden werden op Vrijdag 14 November. Zaterdag d.a.v. werd 's middags een vergadering gehouden voor de zendelingen en 's avonds eene voor ambtenaren en priesterschap, in welke laatste vergadering Zusters Gonda Bonda en Johanna Christina Wieters terzijde werden gezet als zendinge, om in Arnhem werkzaam te zijn.

Het slechte weer — een geweldigen sneeuwstorm woedde — was misschien wel oorzaak dat velen, en vooral zij die van buiten moesten komen, van hun reis afzagen. De vergadering welke 's morgens om 10 uur aanving, was dan ook maar matigjes bezet. Geopend werd met het zingen van „O volheid van zegen!”, waarna door Ouderling Jac. J. van Langeveld een zegen over dezen dag werd afgebeden. Vervolgens werd gezongen „Komt, hoort naar des profeten stem.”

Na een kort woord van welkom door den leider, President Willem Woltjer, werd Ouderling Oswald Brainich van Groningen gevraagd als eerste spreker op te treden. Hij grondde zijn rede in hoofdzak op Openb. 14:6 en 7, en hij zeide, dat de engel, waarvan daar gesproken wordt, werkelijk verschenen is met het eeuwig Evangelie. God heeft wederom van den hemel gesproken, maar de menschen gelooven het niet. De Kerk van Christus is hersteld en wederom zijn Apostelen, Profeten, enz. daarin aangesteld. Het is onzen plicht de autoriteit van die mannen te erkennen. God achtte het Priesterschap noodig, om

Zijn werk te doen. Spr. toonde nog door voorbeelden aan hoe wij de Drie-eenheid van God moeten verstaan.

Ouderling Francis O. Jones, Secretaris der Zending, welke de volgende spreker was, zeide dat ons geloof een practische godsdienst was, welke niet alleen Zondags geleefd moest worden, doch ook elken werkdag. Wij gelooven God altijd te moeten dienen en daarom heeft Hij ons wetten gegeven. De slechte toestanden, waaronder wij leven, zijn door het overtreden van die wetten veroorzaakt. Het Evangelie moet daarom noodzakelijk gepredikt worden en wel zóó, dat het niet wordt beschouwd als een Zondagsgewaad, waarin men zich Zondagsmorgens hult om het 's avonds weer af te leggen. Wij moeten ons toebereiden om den Heiland weder te kunnen ontvangen.

Als tusschenzang werd gezongen „O, mijn Vader!”

Ouderling Jacobus Berghuis besprak de vervulling van Openb. 14: 6 en 7. Ruim zeventien eeuwen waren voorbijgegaan eer de engel Moroni verscheen. Een wegbereider voor de tweede komst van Christus was geroepen geworden, en die wegbereider was Joseph Smith. Wat hij leerde was van God ingegeven. Toets uwe godsdienst aan die van anderen en gij zult bemerken hoe schoon Mormonisme is. Spreker haalde eenige voorbeelden aan, waardoor dat verschil op den voorgrond treed. De beginselen, als door ons gepredikt, zijn waar en dezelfde welke Christus leerde.

Als laatste spreker werd Ouderling Jan J. Roothoff van Amsterdam geroepen. Naar aanleiding van het als tusschenzang gezongen lied „O, mijn Vader,” besprak spr. het voorbestaan der geesten. Dat voorbestaan was oorzaak van vele toestanden hier op aarde en kan door een aandachtig lezer der schriften niet ontkend worden. Het voorbestaan van Christus staat boven alle bestrijding verheven, evenals van Jeremia en Job. Het bestaan op aarde is voor den mensch slechts een proeftijd en is de schakel, die het voorbestaan aan het nabestaan verbindt. Hier in onze proeftijd moeten wij werken voor een toekomstige zaligheid.

Tot slot werd gezongen „Wees oprecht in uwen wandel”. Dankzegging door Ouderling Herbert E. Williams.

De middagvergadering begon om half drie en werd geopend met het zingen van „Eere den man, welke sprak met Jehova” en met gebed door Ouderling Oswald Brainich. Alsdan werd gezongen „Blijde zingen wij te zamen”.

Zooals te doen gebruikelijk is, werden door Zendings-President John A. Butterworth de autoriteiten der Kerk voorgesteld ter ondersteuning in hunne onderscheidene roepingen, waaraan door algemeen handopsteken voldaan werd.

Vervolgens werd Ouderling Alvin J. Teuscher, President der Amsterdamsche Conferentie, als spreker geroepen. Deze achtte het een

voorrecht om Heilige der Laatste Dagen te mogen zijn. Daardoor weet de mensch wat hij te doen heeft om zalig te worden, want Christus heeft niet alles voor ons gedaan, ook wij hebben mede te werken. De beginselen van het Evangelie zijn door ons ontvangen geworden, opdat wij ze gehoorzamen zouden. Om de verordeningen van het Evangelie te kunnen ondergaan, moeten er wettig aangestelde ambtenaren zijn, die in God's naam handelen. Daartoe is openbaring noodig en daar mag onze kerk op bogen. Indien wij dankbaar genoeg zijn, zullen wij ook onze plichten doen.

Ouderling Herbert E. Williams, President der Groningsche Conferentie, noemde zich gelukkig om zijn getuigenis te kunnen geven. „Zoekt eerst het Koninkrijk Gods.” leerde Jezus. Spr. stelt de vraag: Wat is een Koninkrijk? en als hij de vraag beantwoordt zegt hij, dat een Koninkrijk bestaat uit een organisatie, waarin een Koning en andere ambtenaren regeeren over hunne onderdanen, en allen onderworpen zijn aan voorgeschreven wetten. Zoo met het Koninkrijk Gods. Jezus predikte dezelfde beginselen als Johannes de Dooper en de Apostelen deden evenzoo. Die beginselen zijn eeuwig en zijn nog heden ten dage van kracht. Wanneer zullen de oogen der hedendaagsche Christenen opengaan voor deze groote waarheid? Spreker eindigt door getuigenis te geven aangaande de goddelijkheid van het Boek van Mormon.

Zendings-President John A. Butterworth was de laatste spreker. Wanneer ik mijn woorden tot u richt, aldus spr., dan zijn zij in hoofdzaak bestemd voor de leden en wanneer ik u voor de vraag stel of uw geloof grooter is geworden sedert gij het Evangelie hebt aangenomen, dan verwacht ik een bevestigend antwoord. De gelijkenis van de talenten leert ons dat wij met onze talenten moeten werken. Onderzoekt de schriften om uw geloof te versterken. Nog wordt door spreker aangedrongen op lijdzaamheid, op het zich bemoeien met eigen zaken en nimmer te trachten inbreuk te maken op de vrijheid van anderen.

Geëindigd werd met het zingen van „Hoe zal ik U naar waarde prijzen”. Dankzegging door Ouderling Francis O. Jones.

Om zeven uur 's avonds werd wederom samengekomen. Ook deze vergadering werd, evenals de twee voorgaanden, in eigen lokaal gehouden.

Gezongen werd „Luister en glorie” en Ouderling Alvin J. Teuscher vroeg een zegen. Daarna zong men „O, Heer, wij brengen nu”.

De leider, Conferentie-President Willem Woltjer, was de eerste spreker. Na een korte inleiding zeide spr. dat het de plicht was van alle menschen om voor God te leven. Het streven naar aardsche eer en rijkdom was oorzaak geworden, dat beginselen in 't leven werden geroepen, die gelijken tred met dat streven hielden. Een afval zóó groot, dat de waarheid niet meer gezien en gekend kon worden, was het rampzalig gevolg. De beginselen van het Evangelie werden verkracht,

de doop door onderdompeling, welke door Jezus ondergaan en gepredikt is geworden, werd als niet langer noodig uitgeschakeld en kwam sedert dien maar sporadisch voor, totdat in onze dagen het Evangelie hersteld is geworden. Spr. staat nog even stil bij de wijze, waarop God Zijn autoriteit schenkt en toont aan hoe de menschen zich hebben aangematigd zich als autoriteit bezittend voor te doen.

Ouderling Jac. J. van Langeveld sprak over de toevergadering der Joden in Jeruzalem en over de herstelling der tien stammen op het Westelijk halfrond. Aan de hand der geschiedenis trachtte hij aan te toonen, dat, niettegenstaande het huis van Israël afgeweken was van 's Heeren wegen, Hij Zich toch het verbond zou herinneren, met hunne voorvaderen gemaakt. Als de tijden der heidenen vervuld zullen zijn, zal het Evangelie ook den Joden gepredikt worden. Spr. noemde de vergadering der Joden en de herstelling der tien stammen een van de grootste onderdeelen van het werk der laatste dagen.

Als laatste spreker verkreeg Zending's-President John. A. Butterworth het woord.

Evenals het lichaam door het gebruik van voedsel levenskracht ontvangt, heeft ook de geest voedsel noodig, zegt spr. De geesten, welke in lichamen hier op aarde wonen of gewoond hebben, waren eenmaal in God's tegenwoordigheid, lang voor de schepping begon. Zoo de schrift ons leert, ontstond er krijg in den hemel; twee partijen streden met elkaar en het resultaat was dat Lucifer en al zijn volgelingen uit den hemel op aarde werden nedergestort. Spreker haalt verschillende schriftuurplaatsen aan, om te bewijzen, dat de gebeurtenissen zich zoodanig hebben afgespeeld. De weerwraak van Satan bestaat hierin, dat hij nog op alle mogelijke manieren tracht Gods Koninkrijk te verwoesten. Hij en de zijnen hebben het recht verbeurd lichamen op zich te nemen en indien zij onrechtmatig toch bezit van een lichaam nemen worden zij altijd weer uitgeworpen. Zij zullen bewaard worden tot het eeuwig oordeel. De geesten, welke verschijnen op spiritische seances, zijn deze verwoelingen. Zij bedriegen de menschen en door hunne bekendheid met vele toestanden, welke zij leeren kennen, zonder door den mensch gezien te worden, valt hun dit gemakkelijk. Na Gods zegen ingeroepen te hebben voor alle aanwezigen, eindigt spr.

Door den leider werd nog een kort woord van dank gesproken voor de stille aandacht dezen dag aan de verschillende sprekers geschonken, alsmede voor de hulp door de leden zoo bereidwillig verstrekt. Tot slot werd gezongen „Moog' ook de vijand woeden zeer”, waarna Ouderling Oswald Brainich deze conferentie met dankzegging sloot.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Hellingen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

I Nephi en Archeologie.

Door NEPHI JENSEN.

Iedere student in Amerikaansche geschiedenis kan u oogenblikkelijk vertellen wanneer en waar Christoffel Columbus het eerst den Amerikaanschen grond betrad. Doch vele van deze studenten zouden aarzelen vordat zij u den datum van de landing van John Cabot zouden noemen. Noch is het vreemd dat de eerste gebeurtenis gemakkelijker kan worden herinnerd dan de tweede. Het geheugen zoekt natuurlijk naar een beginplaats in de geschiedenis; en de omstandigheden eigen aan het begin van een tijdperk maken het snelst indruk op het geheugen.

Naar de meest algemeene gewoonte, monumenten op te richten ter herinnering aan historische gebeurtenissen, heeft de ceremonieele viering ervan ten doel de groote wereld-evenementen te vereeuwigen.

Het is om dezelfde reden dat mythologie de meest duidelijke vertellingen van verhuizing en kolonisatie behoudt. Amerika maakt hierop geen uitzondering. Iedere nieuwe poging van den Amerikaanschen archeologist om achter het raadsel der Amerikaansche Indianen te komen, geeft een nieuw bewijs, dat de omstandigheden, gepaard gaande met de eerste nederzetting in Amerika, zooals verhaald in het Boek van Mormon, de meest volmaakt bewaarde zijn in de traditie der Amerikaansche stammen.

En hen die in het Boek van Mormon gelooven, verbaast het in het geheel niet, dat T. Athol Joyce's werk „South American Archeology”, gepubliceerd in 1912, een nieuwe bevestiging is van de geschiedenis der emigratie van de Nephieten naar het „beloofde land”.

De opmerkelijke geschiedkundige voorvallen verbonden aan deze emigratie, zooals verhaald in I Nephi, zijn als volgt:

1. Dat de vier zonen van Lehi, die Jeruzalem verlieten, 600 jaar v. Chr., de hoofdfiguren waren in de volksplanting van Zuid-Amerika (1 Nephi 2-3)

2. Dat Nephi, de jongste, de leider werd; (hoofdst. 2-3).

3. Dat kort nadat zij Jeruzalem hadden verlaten, Lehi in een droom werd getoond, dat de vier zonen terug zouden gaan naar Jeruzalem om de koperen platen te halen, welke een verslag inhielden van hunne voorvaderen, en dat voordat deze platen werden verkregen, Laman, de oudste broeder, boos werd op Nephi en poogde hem van

zijn besluit, de platen te verkrijgen, te doen afzien; (hoofdst. 3-4).

4. Dat alvorens zij zich inscheepten naar het beloofde land, hen een bijzonder compas werd gegeven, hetwelk steeds in de richting wees, waarheen zij zouden zeilen; (hoofdst. 16).

5. Dat het land waarheen zij gingen „het beloofde land” werd genoemd; (hoofdst. 18).

6. En dat het volk naar hunnen eersten leider werd genoemd, n.l. „Nephieten”.

Hier vindt men dus zes historische gebeurtenissen, betreffende de Nephitische volksplanting van Zuid-Amerika, zooals gelezen wordt in het eerste boek van het Boek van Mormon. Zijn zij feiten? Zijn deze dingen werkelijk gebeurd? Welk antwoord geven de oudheidkundigen hierop?

1. Dat de kennis van den komst van de vier broeders, Laman, Lemuel, Sam en Nephi, naar Zuid-Amerika, en dat Nephi, de jongste, de leider werd, door de Zuid-Amerikaansche stammen niet werd vergeten, duidelijk is in de verslagen van Baldwin's „Ancient America”. Op blz. 264 van zijn werk, maakt Baldwin de volgende aanhaling over Montesinos:

„Het (de beschaving van Z.-Amerika) vond haar oorsprong, zegt hij, in een volk, geleid door vier broeders, dat zich vestigde in de vallei van Cuzco, en zich daar op voorbeeldige wijze ontwikkelde. De jongste van deze broeders bezat het hoogste gezag en werd de eerste van een lange lijn van heerschers.”

Daniel Brinton, een latere schrijver van Amer. Archeologie, geeft in zijn „Myths of the New-World,” blz. 94, een gelijksoortig verslag van de nederzetting in Zuid-Amerika. „Er is bijna geen natie op het continent of het heeft een vage overlevering van een origine van vier broeders, ter eeniger tijd geleid te zijn geworden door vier leiders of prinsen, of op eenige manier in verband te staan met de verschijning en handelingen van vier belangrijke personen met hunne oudste overleveringen.”

2. Prof. Joyce verhaald ook een verwronge geschiedenis van de aanwezigheid van vier broeders, wier namen hij als volgt noemt: Ayar, Manco, Cachi, Anca; en wat merkwaardiger is, hij geeft een dispuut weer, hetwelk plaats vond tusschen Manco den oudste van de broeders en den jongste; aanhalende blz. 79 van de „South American Archeologie” door T. Athol Joyce, lezen wij:

„Blijkbaar werd Manco jaloersch op zijn broeders en nam zich voor hen te dooden, doch zij stonden onder de bescherming van een hogere macht. Ayar werd overreed terug te keeren om zekere gouden vazen te halen en het beeld van een Hama, dit laatste zijnde een soort van banier, hetwelk in een grot was achter gelaten.”

Het is niet moeielijk in deze aanhaling eenig verband te vinden

met Nephi's geschiedenis van den terugkeer voor de koperen platen. Men merke op dat het de jongere van de broeders was die overgehaald werd terug te keeren om de gouden vazen te halen en dat het de oudere broeder was die jaloerschheid betoonde aan den jongere.

3. Prof. Joyce geeft zelf een duidelijke bevestiging van Nephi's verhaal van het eigenaardige compas hetwelk 'gebruikt werd op de reis over den oceaan.

„Manco, de leider, droeg een gouden staf, welke, het was geprofeteerd, in de aarde zou zinken op de plaats, door het lot bepaald als hun toekomstig thuis. Deze staf was waarschijnlijk slechts een werktuig om de grondsoort te bepalen en hun daardoor in staat te stellen om de bouwkwaliteit te bepalen.”

Het zij opgemerkt dat het kenmerk van beiden, Nephi's compas en Manco's gouden staf, dezelfde was. Geen van beiden handelde als het gewone compas, doch beiden hielpen het „beloofde land” te ontdekken.

4. Beiden, Nephi en Joyce, onderscheidden het land, waarheen de colonisten reisden, als het „beloofde land”.

„Ayar was de laatste die omkwam; hij had zich vleugelen gegeven en toen de reizigers in gezicht kwamen van hun beloofde land, verzocht zijn broeder hem naar den top van den heuvel te vliegen, waar naderhand de groote Zonnetempel stond, en bezit ervan te nemen”.

5. Zelfs het feit dat het volk genoemd werd naar hun eersten leider is in de traditie behouden. De Heer Joyce zegt: „De emigranten, Cara genoemd, naar hun eersten leider, bemachtigden een aantal dorpen, en beter bewapend zijnde dan de oorspronkelijke bewoners, slaagden zij er in, zich voor goed in het land te vestigen.”

Is hier niet een schitterende overeenkomst tusschen Nephi's geschiedenis en de ontdekkingen van de oudheidkundigen omtrent de vijf belangrijke historische incidenten? Wat is de verklaring van deze overeenkomst van des profeten verslag en de vindingen der wetenschap? Zeer duidelijk zijn beiden gebaseerd op feiten. Kunnen we aan de conclusie ontsnappen dat de man die het Boek van Mormon aan de wereld gaf, toegang had tot een bron van waarheid, betreffende een verborgen onderwerp?

I Nephi is ontegenzeggelijk geschiedkundig en geen verduitsel. Wat was de bron van deze historische mededeeling, in 1829, den tijd toen het boek van Mormon in het licht verscheen? Hoe ontdekte de jonge boer, Joseph Smith, dat Zuid-Amerika gevestigd werd door een kolonie, geleid door vier broeders; dat de jongste van deze broeders, den leider werd; dat zij, na hun vertrek naar het beloofde land, naar Jeruzalem terugkeerden om zekere koperen platen te halen; dat zij op hun reis geleid werden door een bijzonder compas; dat het land waarheen zij reisden, voor hen het „beloofde land” was; en dat het

volk „Nephieten” genoemd werd, naar hun eersten leider? Ik stelde onlangs een zeer geleerd ongeloovige deze vraag en hij antwoordde onmiddellijk: „Ik vermoed dat Joseph Smith zijn informatie gehaald heeft uit het Spaulding manuscript.” En mijn vriend vragende hoe Spaulding er aan kwam, zeide hij, „Hij fantaseerde het.” Maar des scepticus verklaring geeft geen opheldering. Is het denkbaar dat of Joseph Smith of Spaulding al deze dingen fantaseerde en dat hunne gissingen werkelijkheid werden? Is het niet even dwaas te denken dat Hamlet kon worden geschreven door letters in een hoed dooreen te schudden, als om te gelooven dat de man die de wereld het Boek van Mormon gaf, al deze dingen raadde en in elk opzicht juist raadde?

Noch waren er menselijke bronnen beschikbaar aan Spaulding of Joseph Smith, in de eerste helft der negentiende eeuw, waaruit een van hen al deze historische gegevens kon betrekken. Zelfs Charles Hook, de eenige schrijver, die een poging deed de rechten van het Boek van Mormon te weerleggen, met argumenten gebaseerd op archeologische ontdekkingen, zinspeelde er zelfs niet op dat deze historische feiten ten dienste konden hebben gestaan aan Spaulding of Joseph Smith. Noch kan het idee dat deze historische omstandigheden in I Nephi ter beschikking waren aan Joseph Smith of Salomon Spaulding, ondersteund worden door eenig geloofwaardig bewijs. Want, beiden, Daniel Brinton en T. Althol Joyce, zijn het eens, dat de Amerikaansche Archeologie nog in haar kindsheid is.

Het beweerd verband van Salomon Spaulding met den oorsprong van het Boek van Mormon volmaakt uiteen gerukt, blijft nog slechts de vraag, hoe Joseph Smith in staat was al deze historische voorvallen te schrijven in het eerste boek van Amerikaansche beteekenis. Hoe wist hij al die dingen? Hij leerde ze niet uit een boek. Er was geen boek ten dien tijde, dat deze gegevens bevatte. Noch vertelde iemand het hem. Want er was niemand die dat doen kon.

Ingersol, zeide eens, sprekende van den bijbel, „als een boek was gevonden op aarde door den eersten man, zou het kunnen worden beschouwd als het werk van God.” Met gelijke waarheid kan worden gezegd, indien iemand een boek vindt dat niemand ter wereld kan schrijven, zou hij weten dat God in ieder geval Zijn hand hierin had. Is het Boek van Mormon niet zulk een boek? Kan iemand die bekend is met de ontelbare getuigenissen van de goddelijkheid van dit boek, aan zijn oorsprong twijfelen? Als de stem van wetenschap, in steeds toenemende klaarheid, zich paart aan de stem van den kalmen geest van zekerheid, hetwelk Gods geest ademt in het hart, kunnen wij slechts uitroepen, „Hoe machtig is God!”

Het Eerste Gebod.

Door C. L. OLSEN, Médicus.

„En God zegende ze, en zeide tot hen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde”.

Men kan gerust zeggen dat in den tegenwoordigen tijd geen onderwerp moeilijker te behandelen is, waar men meer voor terugschrikt, of dat met grooter scherpzinnigheid ontweken wordt, dan dat welke in de bovenstaande tekst van heilige schriftuur omschreven is. Er is mogelijk geen onderwerp van geëvenaard gewicht welke zoo voorzichtig genaderd, zoo zorgvuldig behandeld, met zulke naarstig gekozen woorden uitgedrukt wordt, of in 't algemeen zoo omzichtig wordt behandeld op de preekstoel en in de pers beide, dan dat welke nu in overweging is. Waarom? Omdat wij — heiligen en zondaren — hebben een staat van zoogenaamde beschaving bereikt, die als men zich gedwongen gevoeld om over deze zaak te spreken, het ons inderdaad zal doen aarzelen. En toch in de woorden van Wesley vindt men dit:

„Zal ik, uit vrees voor 's zwakken mensch,
Des geestes gang in mij weerhouden?
Verschrokken door eens sterfelijken 's frons,
Het woord des Allerhoogsten God verbergen?
Zal ik, om d'onheilige menigte te vleien,
Uwe waarheid verhelen en mijn tong verzachten?
Wat is hij dan wiens verachting ik vrees,
Wiens toorn of haat mij zou verschrikken?
Een mensch; een erfgenaam des doods, een slaaf
Der zonde; een luchtbel op de golven”.

Neen, werkelijk; men behoeft zich niet te verontschuldigen om de afkeuring uit te spreken van de preekstoel of in de pers, ja, luid en lang, alles betrekking hebbende op de leerstellingen van diegenen die berekend zijn op misleiding der onwetenden, die het woord van God nietig verklaren, of op zijn minst genomen Zijn doeleinden tegenwerken.

„Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt de aarde”. Dat zijn de woorden des Almachtigen Gods. Zij staan als een rechtstreeks gebod. Het is, bovendien, Zijn eerste gebod aan den mensch gegeven. Het werd gevolgd door een zegening en gegeven als een bijzonder bevel, niet als een woord van raad, tot onze eerste ouders; en het is nimmermeer verandert, noch gewijzigd of afgeschapt, maar staat nog steeds in volle kracht en is even bindend voor de nakomelingen als toen het eerst, aan Adam en Eva, de eerste menschen, gegeven werd. Noch 's menschen vernuft, noch de kuiperijen van den booze, kunnen deze waarheid veranderen. Terwijl het correct mag schijnen dit bevel des Almachtigen Gods als een gebod te beschouwen, is het in werke-

lijkheid meer; het is een onherroepelijke wet. Eenig gebod des Almachtigen Gods wordt terstond een wet voor den onderdaan. Wanneer zij uitgaat van zulk een bron is zij volmaakt, en volmaakt zijnde is zij onherroepelijk, en dit is zoo omdat zij zuiver harmonieert met de stelling waarop zij rust. De geschiedenis verklaart ons, dat sinds onheugelijke tijden, op onderscheidene wijze en door verschillende middelen de mensch geprobeerd heeft, om de doeleinden van God te verrijden, met betrekking tot de gehoorzaamheid aan dit gebod, deze algemeene wet. Maar wee de man of vrouw die een wet tot zichzelf maakt. Onan, dat zelfzuchtige, op eigen baat berekend schepsel, probeerde het, wat hem het leven kostte, want, „het was kwaad in de oogen des Heeren wat hij deed; daarom doodde Hij hem.” (Gen. 38 : 8, 9, 10.) Duidelijke woorden zijn het. Lees de drie versen. Geen zachte voetnoot hier, geen zachte stem; niets als in 't vertrouwen; geen bemanteling ook. Het gebod, het doel, de weigering, het plan, de daad en het gevolg worden duidelijk uiteengezet. De Heere laat niet met zich spotten.

Er zijn velen, zelfs in onzen tijd, die hun leven verbeuren door het verkrachten van of ongehoorzaam zijn aan deze zelfde wet, de wet van voortplanting. Wij mogen onze kinderen niet goddelooslijk overleveren in de vurige omhelzing van Moloch, den koperen afgod, of letterlijk aan zijn altaar eeren, wij mogen niet direct betrokken zijn bij den doodstraf, aan diegene van het vroegere Israël volbracht, die aan deze ernstige zonde schuldig bevonden waren, maar wij kunnen ervan verzekerd zijn, dat, indien de groote wetgever Mozes de kinderen van dezen tijd zou leiden, hij reden zou hebben tot waarschuwing voor den „toekomenden toorn” om hunne vereering aan het goddelooze altaar, het heidensche voorbeeld volgende, of om het terugdeinzen om de verantwoordelijkheid van het ouderschap op zich te nemen door niet te huwen; of indien gehuwd, door gewetenlooze verhoeding der ontvangenis; of door het bedenken en aanwenden van middelen om geboorten van kinderen te beperken, om het leven een altijddurende rondgang van plezier te maken, of op zijn minst opdat arbeid en zorg, moeiten en aardsche bekommernissen tot een minimum gebracht kunnen worden.

Er zijn velen, zelfs onder de Heiligen der Laatste Dagen, die zelf de voorlichting der hedendaagsche „Maatschappij” en zoogenaamde beschaving aangenomen hebben, en gretig elke gelegenheid te baat nemen om anderen in te lichten, de pasgehewden bijvoorbeeld; wat is het een gemak in 't bijzonder voor de vrouw om haar leven met verstand zoo te leiden dat zij niemands slaaf behoeft te worden noch zelfs een menschelijken incubator! Deze uitdrukkingen mogen hard en onbeschaafd klinken, doch het is juist. En des schrijvers ondervindingen in zijn kwaliteit als docter plaatsen hem in een positie

om iets daaromtrent te kunnen weten. Ouders, die naar wat hen voorkwam als het betere deel gekozen hebben, namelijk, om de geesten aan hun boezem te ontvangen — en dat met dankbare harten — welke God in Zijn wijsheid heeft goedgeacht tot hen te zenden, werden beschouwd als ver beneden de eigengemaakte „hervormers” te staan, in intelligentie, in moraal en in alles dat de mensch werkelijk groot maakt. Groote familiën, zegt men, waren goed voor de pelgrims, de vroegere pioniers, en de hedendaagsche onbeschaafden, maar voor welopgevoede mannen en vrouwen van dit geslacht is de gedachte zelfs verschrikkelijk.

Naar groote familiën wordt dijkwijs verwezen als een broed of nesten. En velen zijn er direct onder ons die of bij actueele beoefening of door verstandiglijk berusten in al deze dingen meewerken. Kan het waar zijn? vragen de oningewijden. Het is meer dan mogelijk — het is een feit. En „feiten” zijn geen weg te cijferen dingen. Zulke praktijken zijn voorzeker geen deel van waarachtige godsdienst. Zij ontstonden in de gedachten van een goddeloos volk. Maar als eens hunne voorstellers gehoor verleend is, zal de propaganda zeker aarhangers krijgen. Anderzins konden zulke uitdrukkingen als dezen door vrouwen niet gebezigd worden: „Ik wil geen kinderen baren voor de baronnen der industriën om over hun te heerschen.” „Ik wil mijn figuur niet bederven alleen om een man te behagen”. „Als ik geen kinderen heb zal ik ze ook niet missen.” „Ik wil geen altijd durende sloverij; ik houd van een beetje plezier in het leven,” enz. Noch kon iemand (excuseer de opmerking) zijn onbekwaamheid op mindere wijze bekennen om voor een vrouw te kunnen zorgen; of zoo hij er een heeft, door voortdurend te treuren over huiselijke uitgaven en vroeg in zijn gehuwde leven zich verklaren ten gunste van weinige kinderen, of wat nog erger is, geheel geen kinderen! Zulke mannen en vrouwen, in toevoeging tot de talrijke zichzelf opwerpende „hervormers” van het huiselijk leven, en eigengerechtigde beschikkingsmannen over huiselijk geluk en zegen, omhelzen gretig alles dat tot hulp berekend is om het eerste heilige gebod van geen beteekenis te maken: „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervuld de aarde” Vernuftig bedachte vertoogingen, sluwe argumenten, knappe overreding, medelijdende aanspraak en schijnbare goed gemeenden raad, wegen tot hen zwaarder dan alle andere overwegingen. De talrijke uitgevonden artikelen die op de open markt aangeboden worden als „Fransche artikelen,” „uitvindingen voor gezondheid,” „hygiënische voorbehoedmiddelen,” „ziekte voorkomende middelen,” enz., worden door hen geëerd als vermomde verlossers. Tot hen zijn de mannen en vrouwen die deze middelen niet in toepassing brengen, arme bekrompen personen, die in onkunde, naar de voor de wereld betere weg, rondtasten. Maar geve God dat zulke onkunde vermeerderen mag; of

liever, dat een kennis van de ware bestaande toestand zoo verspreid worden mag onder al het weldenkende volk, dat die welke in 't publiek of in 't geheim dergelijke dingen verkondigen, zulke afschuwelijke leerstellingen, als hierin verwezen in praktijk brengen of bekend maken, openbaar gemaakt zullen worden als vijanden van God en den mensch!

Rijmpreekjes.

No. 29. Avondgedachten.

De zon dook weg in 't westen in wolken fraai verguld, die nu, terwijl de scheemring valt, in purper zijn gehuld. Wat is nu de aarde stille, heel de natuur ter rust, terwijl de zefir zachtkens 't blad van weide en heuvel kust.

Nu fluistert de avondadem een lied, o wonderzacht; het is een afscheid aan den dag, een welkom voor den nacht. De boomen buigen zwijgend, als 't leven smaakt 't genot van 't stille schemeruurtje, in zoeten lof tot God.

Zoo zijn er oude menschen, wier levensavond kalm en stil en indrukwekkend is, zoo plechtig als een psalm. 't Is of een heilig fluitstren omruischt hun sneeuwwit haar, waarvoor wij zwijgend buigen met stemmig oog-gebaar.

Dat fluist'ren is een dankbeê, een Amen, hoorloos-zacht, op welbesteden levensdag, een welkom voor den nacht, die als een zegen nadert, vol zoeten, zaalgen rust, en 'n eeuwig-blijden dag voorspelt aan bovenaardsche kust.

Nijgt wellicht reeds ter kimme Uw levenszon en mijn? Zal dra de scheemring dalen? Hoelang zal 't dag nog zijn? Op welbesteden werktijd volgt eens de zoetste rust, wen de adem van den Engel Gods ons als een zefir kust.

FRANK I. KOOYMAN.

INHOUD.

Toespraak door Apostel	I Nephi en Archeologie „	377
George F. Richards. Blz. 369	Het eerste gebod . . „	381
Verslag der Arnheemsche	Rijmpreekjes „	384
Conferentie „		373

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—

Afzonderlijke nummers 15 cent.